

O. VALDEMAR KUUSISTO

MUSOLEUMI

JA UUSIO-
PAKOLAINEN

**MUSOLEUMI
JA
UUSIOPAKOLAINEN**

O. VALDEMAR KUUSISTO

MUSOLEUMI

JA

UUSIOPAKOLAINEN

© 2018 O. Valdemar Kuusisto

Kannen suunnittelu Juha Sievänen

Kustantaja: BoD™ – Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa
ISBN: 978-952-80-0594-0

Tarmo

Tarmo tarttui lapioon, iski sen voimalla isänmaahan, survaisi kaivaimen oikealla jalalla syvälle maan poveen ja nosti kuormallisen elämän luoja, äiti maata, kasaan ojasta penkalle.

Sama liike toistui yhä uudelleen, mutta viimeisellä kerralla kuului pahaenteistä krahinaa. Maa oli Paraisilla pahuksen kivistä. Vähän väliä ”käskaivuri” karahti kiveen. Välistä oli pakko ottaa kanki avuksi. Tarmo väänsi, että hiki tirs kui, ja pehmensi kivikovaa maata sentti sentiltä. Paksut puiden juuret oli lyötävä poikki kirveellä. Välistä hän löi kirveensä kiveen. Se oli pian lapiota tylsempi.

Reilusti yli kuusikymppiselle homma otti ruumiin päälle. Sitä hän ei kuitenkaan vielä ollut, vaikka kaivoikin maata. Tarmon mieleen tuli ihmisyksilölle osoitetut viimeiset sanat: ”maasta sinä olet tullut ja maaksi sinä olet jälleen tuleva”.

Niin, Tarmo oli naulannut kasaan vaimolleen ja pienen mökin heidän eläkepäiviään varten. Sinne oli saatava sähköt. Maahan piti piilottaa noin 200 metriä pitkä sähkökaapeli. Itsepäinen jukura, kun oli, hän halusi hoitaa asian oman käden kautta. Kaivettavaa oli vielä jäljellä arviolta 20 prosenttia.

Mieleltään Tarmo oli energiakriittinen. Oikeastaan hän olisi protestina Fortumin ja eliittipoliitikoiden optio- ja monopolipakkopolitiikalle halunnut hankkiutua energia-autonomiseksi.

Tarmo sai kiittää vanhempiaan siitä, että he olivat noituneet hänet maailmaan heti sodan jälkeen. Nyt hän oli päässyt nauttimaan eläkepäivistä jo puolessavälissä seitsemää kymppiä. Jos hän olisi syntynyt myöhemmin, eläke olisi todennäköisesti ollut vaatimattomampi.

Juuri kun Tarmo olisi ollut saavuttamaisillaan eläkeiän, hallitus olisi hänen nenänsä edessä nostanut eläkeikää. Tarmo tuns i sääliä nuorta sukupolvea kohtaan iskiessään kaikin voimin kangen kiviseen maahan. Oikein itsepintaiset kiviyksilöt hän joutui kankeamaan ylös kasvannosta.

Herra Tarmo Kaukomieli oli vapaa-aikoinaan ja ihan oikeastikin ehtinyt opiskelemaan kaikenlaista, muun muassa antropologiaa.

Tarmokin oli ajalleen tyypillisesti, kuten monet muut 40-luvulla syntyneet, painunut Ruotsiin töihin. Hän oli Ruotsissa asuessaan Tukholman kaupunginkirjastossa tutustunut muutamaan toisen maailmansodan jälkeiseen 50-luvulla painettuun ruotsalaiseen teokseen. Tarmon käsiin oli osunut fyysistä antropologiaa käsittelevä kirja. Tuolloin kraniologia oli vielä huudossa. Vertaamalla kallon leveyden sudetta sen pituuteen saatiin selville kalloindexi. Tutkija oli jakanut pääkallojen muodot brakykefaaleihin eli pyörökalloisiin ja pitkäkalloisiin dolikokefaaleihin.

Tekijä oli mittaillut suomalaisten ja ruotsalaisten kalloja sekä tarkistanut silmien ja tukan värit. Hän oli tullut siihen tulokseen, että vaaleatukkaiset olivat yleensä tummatukkaisempia älykkäämpiä. Harmikseen tämä tiedemies oli huomannut, että suomalaisetkin olivat usein vaaleatukkaisia. Tutkijan kannalta suomalaiset olivat onneksi yleisemmin paksukalloisia. Näin oli selitettävissä, että suomalaiset olivat ruotsalaisia jonkin verran vähä-älyisempiä. Tutkimuksesta ei kuitenkaan käynyt ilmi, mihin ryhmään tutkija itse kenties kuului. Mahdollisesti hän oli hydrokefaali eli kansanomaisesti kusipää.

Joitakin vuosikymmeniä myöhemmin Suomen silloisen pääministeri Vanhasen isä oli myös harrastanut fyysistä antropologiaa. Häinkin oli tullut vakuuttuneeksi siitä, että vaaleiden ihmisrotujen aivokapasiteetti oli suurempi kuin tummempien. Vanhemman Vanhasen vakaumusta vahvisti suomalaisten kesäkäyttäytyminen. Possunvärisen ihon muuttuessa auringon vaikutuksesta kauniin ruskeaksi, tapahtui samanaikaisesti huomattava tyhmistyminen.

Perussuomalaiset, joita myöhemmin alettiin kutsua kantasuomalaisiksi, ryyppäsivät itsensä henkiiheveriin, puukottivat kavereitaan, pahoinpitelivät vaimojaan tai päinvastoin. Kaikkein älyvapaimpiin tempauksiin kuului saunomisen mm-kilpailut. Venäläinen kilpailija, joka Suomen kansan häpeäksi vei voiton, oli toiminut epärehellisesti. Hän oli istunut lauteilla kuolleena. Venäläisen suomalainen kanssakilpailija oli vajonnut koomaan, käsitettyään, että hän oli hävinnyt. Kesän jälkeen suomalaisten rusketus alkoi kadota, mutta vanhemman Vanhasen tutkimuksesta ei käynyt ilmi, palautuiko älykkyytaso enää ennalleen.

Tarmo jatkoi mietiskelyä. Pienehköstä metsästä hän saisi riittävästi polttopuuta ja pystyttämällä pienen tuuligeneraattorin ja asentamalla katolle muutaman aurinkopaneelin, Tarmo saisi sähköä yli oman tarpeensa. Hän arveli nimittäin, että jos menettely yleistyisi ja ihmiset ryhtyisivät itsenäisiksi, Suomessa säädettäisiin pikaisesti aurinkovero ja siksi Tarmo ainakin toistaiseksi vapaan kilpailun nimissä tyytyi kunniallisen alamaisen tavoin yksityisen monopolin sähkөөn. Kyseinen yritys menestyi erinomaisesti. Kun oli sateinen kesä ja paljon vesivoimaa, hintaa nostettiin. Kun kansa kehotuksesta alkoi siirtyä energiansäästölamppuihin, korotettiin perusmaksua. Ilmiselvästi Suomessa suvaittiin vain suuria, keskitettyjä ratkaisuja. Näin oli helppo pitää kansa kurissa ja optiot suurina. Tähän tapaan mietiskeli Tarmo.

Tauon jälkeen Tarmo jatkoi ojan kaivuuta maakaapelia varten. Työ eteni vaivalloisesti. Ei ihme, että oja oli täyttyä hiestä. Tarmon oli hieman hillittävä vauhtiaan, jottei pyörtyisi ja rojahtaisi pitkälleen ojaan. Olisi ollut noloa hukkua omaan hikeensä. Pelko oli todellinen. Historiasta hän muisti, että Saksan keisari Fredrik Barbarossa oli vuonna 1189 ristiretkellään Pyhään maahan pudonnut hevosen selästä suulleen 20 senttiä syvään lätäkköön ja hukkunut siihen paikkaan. Raskas haarniska oli painanut hänet veteen, eikä kukaan ollut huomannut kiiruhtaa ajoissa apuun.

Tarmokin oli yksin ja valtavat savimöykät saappaissa painoivat kuin synkin synty. Jos Tarmo olisi sulasta uupumuksesta valahtanut suulleen ojaan, hän olisi parantanut Barbarossan hukkumisen maailmanennätystä peräti 15 cm ja luultavasti päässyt Guinnessin ennätysten kirjaan.

Tarmon paljas vartalo kiils bodarin öljytyjen lihasten lailla, sillä erotuksella, että hänen kiiltonsa oli luonnollista. Hän oli yltä päältä hiessä. Aurinko porotti säälimättömästi Tarmon niskaan ja samalla myös vielä vaatimattomaan vatsanalkuun, joka oli jo hienokseltaan muuttunut aatteen väriseksi. Hänen henkilökohtainen globalisoitumisensa oli siis vasta alkuvaiheessa verrattuna keskivertosuomalaiseen, jonka palloistuminen oli edennyt jo huomattavasti näkyväm-

pään muotoon. Muussa suhteessa Tarmo muistutti normaalia suomalaista keski-ikäistä miestä. Vanterahko vartalo ja lyhyt tanakka kaula kannattivat mesokefaaliksi luokiteltua päätä. Tarmo oli siis kompromissi, ei terävä- eikä paksukalloinen. Parhaat pitkänmatkanjuoksijat ovat laihoja kuin tikut. Heidän kaidat kasvonsa on varustettu terävällä ilmaa halkovalla pitkähäkellä nenällä. Aerodynaaminen ruumiinmuoto parantaa huomattavasti tuloksia. Tarmon tietämän mukaan urheilulääkärit eivät vielä olleet ryhtyneet tekemään aerodynaamisuutta parantavia leikkauksia.

Kivistä oli kiveliöisen kansan elämä ollut. Kumpi kestäisi touhua kauemmin Fiskarsin lapio vai Tarmo? Metri metriltä Tarmo punnersi eteenpäin. Kohta olisi tauko paikallaan. Tarmon näkö alkoi pettää. Hiki valui silmille. Ojan sijaan hän näki edessään huurteisen olutpulton. Hän ponnisti voimansa. Enää yksi työntö, sitten oli pakko ottaa juomatauko. Tarmo alkoi jo ilmeisesti hourailla koska näki kangastuksia helmeilevistä olutpulloista.

Lapio suhahti syvälle maahan, mutta aivan loppuvaiheessa kuului omituinen kilahdus. Tarmo kokeili uudelleen. Taas kuului metallinen, heleä sointi ikään kuin kirkonkellosta. Oliko lapion terä osunut johonkin metalliin? Paraisilla oli aikanaan ollut paljon avolouhoksia, joista oli löytynyt rautaa, hopeaa, puolitimanteja, jopa kultaa, kalkista puhumattakaan. Monella seudun maanviljelijällä oli takapihalla oma henkilökohtainen kalkkikaivantonsa. Jospa kerrankin olisi tullut ikään kuin lottovoitto ja Tarmon lapio olisi sohaissut teränsä kultakimpaleeseen.

Täällä olivat sijainneet myös viikinkien ammoiset kulkureitit. Tätä reittiä viikingit olivat purjehtineet pääkaupungistaan Mälaren järven Birkasta Novgorodiin ja vielä kauemmas. Oikeastaan oli omituista, ettei Tarmo jo aikaisemmin ollut osunut aarteen ääreen.

Etelärinne vietti suoraan pellolle, joka viitisen sataa vuotta sitten oli vielä ollut veden peitossa. Auringon hyväilemä, hedelmällinen rinne oli varmasti asutettu heti kun vesi oli laskeutunut tarpeeksi alas tai oikeastaan maa noussut kyllin ylös. Kannatti pitää silmät auki. Maaemon helman alla saattoi piillä mitä tahansa.

Tarmoa kummastutti ojan pohjalta kuulunut kaunis ääni. Neuvostoliiton aikana hän oli käynyt matkallaan Moskovaan Valdain kello-museossa. Siellä opas osasi loihtia kaikenlaisia kauniita ääniä mitä erilaisimmista kelloista. Tarmo tiesi myös, että metsurit osasivat taikoa sahasta kauniita ääniä. Jopa Amerikassa asuva suomalainen filmitähti Irina Björklund oli alkanut soittaa sahaa. Tarmo oli ihastunut ja ostanut hänen näkölevynsä. Olihan Irina vähintään yhtä kaunis kuin hänen soittonsa. Varsinkin yksi kappale, kehtolaulu, oli Tarmolle mieluinen.

Moottorisahan soitto sen sijaan toi hänelle mieleen euroviisuvoittaja Lordin karmean metelöinnin. Lordin ja Betonipoikien suosio kertoi melkoisen paljon suomalaisen yhteiskunnan nykytilasta. Kun ei enää pärjätty urheilussa edes kepulikonsteilla voitiin sen sijaan ylpeillä sillä, että Suomi oli johtava maa perheväkivallassa ja alkoholin väärinkäytössä. Lapiolla soitosta Kaukomielen Tarmo ei sentään ollut kuullut kuuna päivänä. Omituinen ajatus lapiosta soittimena, jäi soimaan Tarmon korvaan. Absurdit ajatukset olivat aina olleet hänen heikkoutensa

Parasta katsoa, mihin lapioiden kolahtanut. Varovasti Tarmo kaivoi maata esineen ympäriltä. Nyt näkyi hopeanhohtoinen pinta. Olutjano kaikkosi Tarmon mielestä. Oliko hän todella löytänyt aarteensa? Hän poisti varovasti sormillaan mullan pyöreähkön esineen ympäriltä. Hyvänen aika! Möhkäleellä oli kasvot. Oliko hän löytänyt muinaisen jumalan kuvan? Tarmo jatkoi pyyhkimistä. Nyt hän erotti pään ja yrmeäilmeiset kasvot. Ne vaikuttivat jotenkin tutuilta. Yhtäkkiä hänellä välähti. Siinä häntä tuijotti ylimielisen näköisenä vanha pakolainen, itse Vladimir Iljitš Lenin. Varmistuakseen asiasta Tarmon oli katsottava vielä kerran.

- Nomen ist omen, hän mutisi. Oliko tämä henkiolento, etiäinen, tai vain osittain ruumiillistunut uudelleensyntynyt haamu? Vanhat saamelaiset uskoivat, että ihmisellä on kaksi sielua. Toinen sielu, vapaa-sielu, pystyi lihoittamaan minne tahansa, miten tahansa, millaisena tahansa. Ehkä epäluulo vain johtui Tarmon vajavaisesta havaintokyvystä.

Tarmo auttoi vallankumousjohtajan ylös ojasta. Oli kulunut sata vuotta siitä, kun Lenin viimeksi kävi Paraisilla. Silloinkin hän tarvitsi apua. Pakolainen anoi turvapaikkaa.

Kutsumaton vieras

Tarmo halusi kellistää karhun, ihan oikean Karhun. Olvikin kelpaisi. Hän lähti välittömästi oluelle Leninin kanssa. Tarmo hyppäsi saappaista, jotka jäivät jököttämään ojan penkalle odottamaan hänen pikaista paluutaan. Tarmo saapasteli saappaatta paljain jaloin puutarhamaan halki rinnettä alas kohti vanhaa mökkiä.

Porkkanat seisoivat intiimisti lähekkäin. Ne olivat vielä harventamatta. Tänä vuonna tulisi paljon luumuja. Vadelmapensaat roikkuvat raakileita. Tuomipihlajan marjat olivat kauniin punaiset. Tarmo pysähtyi katsomaan tarkemmin pientä puuta. Jos hän seisoi siinä pitkään, hänen silmissään mustenisi. Marjat olivat nimittäin kypsymäisillään ja silloin ne muuttuisivat mustiksi. Pian ne voisi poimia, jolleivat rastaat ehtisi ennen kuten tavallista.

Viikunanviljelyäkin Tarmo oli yrittänyt. Saksan keisari Fredrik Suuri oli Potsdamissa linnassaan Sans Suicide tehnyt samaa. Sieltä Tarmo oli poiminut muutaman mukaansa. Mutta osoittautui, että viikunan rakkauselämä oli hyvin mutkikasta. Poika- ja tyttökukat eivät välittäneet toisistaan vaan tyttökukat halusivat kernaammin ulkopuolista apua, eräänlaista keinohedelmöitystä. Eräs tietty pistiäinen sai luvan tunkeutua kaikkein pyhimpään. Monet nykynaiset alkoivat suosia samaa menetelmää. Tällöin oli mahdollista valita ja saada juuri se kaivattu ihanne huippuominaisuuksineen.

Kulkiessaan Tarmo nyhtäisi suuhunsa hieman korianteria, varsinkin Intiassa suosittua maustetta. Se viihtyi viljelemättäkin hänen puutarhassaan. Tänä vuonna rikkaruohot olivat hallinnassa. Tarmo oli lopultakin saanut valmiiksi suunnittelemansa tehotalikon. Sillä hän muokkasi nopeasti ja tehokkaasti maan kylvökuntoon. Jyrsimestä hän ei pitänyt. Se piti meteliä ja levitti rikkaruohon juuret joka paikkaan.

Siinä jo vanha mökki seistä töröttösti hänen edessään. Kukkaloisto oli komea. Se oli Tannen, Tarmon vaimon ansiota. Hänen virallinen nimensä oli Marianne. Syistä, joita ei kukaan muistanut, häntä oli lapsesta asti kutsuttu Tanneksi. Myös eri syistä, he eivät koskaan olleet saaneet aikaseksi solmia avioliittoa. Ehkä se ei ollut niin mie-

lenkiintoista, kun se ei ollut vain sallittua vaan jopa toivottavaa. Samaa sukupuolta oleville pareille, asianlaita olisi ollut toinen.

Kukat houkuttelivat paitsi naapurin rouvan hieman kadehtivaa katsetta myös kaikenlaisia, jopa harvinaisia perhoslajeja puoleensa. Amiraaliperhonen, neitoperhonen ja ritariperhonen, oli tavallinen näky. Jopa Pohjoismaiden ainoa ääntelehtivä päiväperho, harvinainen apolloperhonen näyttäytyi melkein joka vuosi.

Kohteliaana miehenä Tarmo esitteli vieraalleen puutarhaa:

- Katsokaa herra Lenin! Anteeksi ei ollut tarkoitus loukata. Toveri Lenin, tässä raparperin vieressä kasvaa kaksi tuuheaa Siperian kuusamapensasta. Tunnistatteko ne? Ettekö! Siispä minä kerron. Niissä on vielä jäljellä muutama juolukan värinen ja näköinen, litteähkö marja. Ne kypsyvät syötäväksi jo kesäkuun keskivaiheilla. Tosin kuukaan muu kuin minä, ei uskalla syödä marjoja. Suomen kuusamahan on tunnetusti myrkyllinen.

Talon seinustalla kurotti kohti korkeuksia kaksi aktinidiaköynnöstä, toinen hennompi kuin toinen. Poikaköynnös oli heiveröisempi, ja niiden kuolleisuus suurempi kuin naarasyksilöiden. Näin oli myös tyrnipensaalla laita. Tarmo tähdensi odottamattomalle vieraalle, että poikayksilöistä on pidettävä erityisesti huolta, muuten ei tulisi marjoja. Sama pätee myös ihmisiin. Pojat vetävät lyhemmän korren elon taistelussa. Kiinassakin suositaan poikia, mutta siellä on unohdettu, että tyttöjäkin tarvitaan. Aktinidiasta oli sittemmin jalostettu tuttu kiiviköynnös, jonka hedelmiä saa ostaa kaupasta. Karviainen on aktinidian etäinen sukulainen.

Tarmo jatkoi esittelyä:

- Tyrnipensaankin lisääntyminen on hankalaa. Se on matkinut aktinidiaa ja muodostanut kaksi erillistä sukupuolta. Marjasadosta päätellen ne ilmeisesti kuitenkin harrastavat jonkinlaista kanssakäymistä lehvästön suojassa.

Modernina miehenä Tarmo olisi suosinut sukupuolineutraaliutta. Olisi yksi puska riittänyt aluksi.

- Ja tuossa kiemurtelee toinenkin köynnös ylös talon seinää. Se on sitruunaköynnös, jonka hedelmät piristävän kummasti.

Lenin näytti hapanta naamaa. Häntä eivät hienot kasvit taitaneet kiinnostaa.

Kaikki nämä kasvit olivat alun perin lähtöisin Siperiasta. Tarmo oli aikoinaan 60-luvulla saanut päähänsä opiskella venäjää ja oli hakeutunut kielikurssille silloiseen Leningradiin. Hän oli saanut vihiä maaseudulla, kaupungin läheisyydessä sijaitsevasta kasvinjalostusasemasta ja muitta mutkitta pujahtanut portista sisään. Oikeastaan matkustaminen kaupungin ulkopuolelle oli vielä tähän aikaan ollut kiellettyä. Henkilökunta oli yllättyneenä ottanut hänet ystävällisesti vastaan ja antanut viemiseksi jalostamiaan kasveja.

He tulivat mökin luo. Se oli jo parhaat päivänsä nähnyt kuten Tarmokin. Senkin olisi pitänyt siirtyä eläkkeelle. Erilaisin elinikää pidentävin toimenpitein Tarmo oli yrittänyt korottaa mökkiparan eläkeikää, aivan kuten yhteiskuntakin edellytti kansalaisiltaan.

Oikeastaan mökki tarvitsi lääkäriä. Verannan viereinen hirsikerros kärsi pitkälle edenneestä osteoporoosista. Läntisen puolen yläkerran ikkunapuitteita vaivasi inkontinenssi. Vettä oli päässyt valahtamaan ikkunanpielistä rakenteisiin hurjien syysmyrskyjen raivotessa. Töllin iho hilseili. Varsinkin eteläseinällä kukki psoriasis. Jostain kohtaa oli reuma vääntänyt tukirakenteita. Mikä tärkeintä, katto oli sentään kunnossa. Tarmollakaan ei vielä ollut vintti pimeä.

Ennen mökkiin menoa Tarmo lannoitti henkilökohtaisilla antimillaan omenapuuta. Hänen mielestään oli todellisen elintason merkki, jos oma reviiiri oli sen verran iso, että saattoi käydä tarpeen tullen nurkan takana. Myös Lenin sai luvan helpottaa oloaan. Ilmeisesti hän kärsi sappikivistä, sillä maahan rapisi soraa.

Vallankumousjohtaja oli noussut kuolleista. Tarmo oli ymmällään. Miten ja miksi ihmeessä Lenin oli ilmestynyt hänelle? Pitäisikö hänen, Tarmo Kaukomielen, ryhtyä Leninin opetuslapseksi? Tarmo oli kyllä kiinnostunut yhteiskunnallisista asioista, mutta ei ollut koskaan osallistunut politiikkaan. Ei edes silloin nuoruudessa, kun vasemmistolaisuus oli muotia. Seurasi vain etäältä kohellusta. Tietysti vallankumoushaihattelussa oli hyvääkin. Niin oli kaikissa pakkomielteissä. Tarkoitettiin hyvää, joka yritettiin saavuttaa väkivallalla ja loppujen lopuksi kauniit periaatteet häipyivät savuna ilmaan. Niin tapahtui

kirjaimellisesti Auschwitzissa. Ne, jotka todella olisivat vallankumouksen tarpeessa, harvoin kykenevät siihen. Tarmo oli varhain tullut immuuniksi kaikenlaisille käännätysyrityksille, tulivatpa ne sitten mistä suunnasta tahansa – mukaan lukien uskonnolliset.

Tarmo asetti Leninin pirttipöydälle ja otti oluen jääkaapista. Olihan tulija sentään kaukaa tullut arvovieras. Siinä he istuivat kaksistaan tuijottaen toisiaan. Tarmo oli varuillaan. Hän tiesi hyvin, että Lenin oli etevä teoreetikko, mutta myös fanaatikko, jonka omaatuntoa painoivat lukemattomat ihmishenget. Mikäli hänellä nyt sellainen kuin omatunto oli.

Lenin ei juonut edes ykkösolutta. Hänen kollegansa Hitlerkin oli viettänyt terveellistä elämää. Adolf-setä oli ollut kasvissyöjä, sillä hän ei voinut sietää eläinten tappamista. Jos hän olisi vielä ollut hengissä, natsijohtaja olisi varmasti ollut mukana vapauttamassa minkkejä ahtaista häkeistään. Kumpikin, sekä Hitler että Lenin olivat olleet periaatteen miehiä kuten yleensä yksinvaltiaat.

Tarmo ei kerta kaikkiaan voinut olla pohtimatta, oliko Leninin ilmestymisellä jokin tarkoitus. Oliko taas syntymässä vallankumouksellinen tilanne? Vanhana kapinakettuna Lenin oitis haistaisi suotuisan yhteiskunnallisen olotilan. Ehkä hän oli mausoleumissaan odottanut otollista tilannetta. Yhteiskunta oli viime vuosina eriarvoistunut kovaa kyytiä. Oli? Ei se voinut itsestään tapahtua. Sen oli oltava suunnitelmallista. Eliittipoliitikot antoivat markkinavoimien hillua. Valtavia optioita nosteltiin, kansan verorahoilla rakennettuja yhtiöitä myytiin surutta pois. Muutos, Neuvostoliiton romahduksen jälkeen, oli ollut valtava.

Maaseutu oli autioitumassa. Maatilojen oli oltava yhä suurempia. Kohta ne olisivat kooltaan kuin muinaiset Neuvostoliiton sovhoosit.

Eräskin upporikas maanomistaja nosti valtavia EU-tukiaisia, vaikka ei ollut maanviljelijä. Ajateltiin, että työttömät keksisivät itse työtä, kunhan työttömyyskorvaus painettaisiin tarpeeksi alas.

Lenin oli puhunut puolueen diktatuurista. Vallitsiko Suomessa puolueiden diktatuuri? Ainakin rahaa kului rutkasti toiminnan tukemiseen, Tarmo ajatteli.

Vai oliko Lenin sielunvaellusopin mukaan syntynyt uudelleen? Hän oli saanut vielä yhden tilaisuuden korjata virheensä. Uusi vallankumous toisi lopultakin tullessaan tasa-arvoisen yhteiskunnan, jossa kaikki pääsisivät taivaaseen jo maan päällä. Tätä teoriaa tuki se tosiasia, että täällä Suomessa hän oli suunnitellut ensimmäisen vallankumouksensa. Ilman suomalaisten suojelua ja apua Lenin ei olisi kyennyt nousemaan valtaan.

Ensimmäisellä vierailullaan Suomessa hän asui jonkin aikaa maa-laistalossa Paraisten Kirjalassa, piilossa tsaarin santarmeja, jotka jahasivat häntä. Vladimir vallankumouksellinen oli vauhdissa hypännyt junasta Littoisten asemalla kymmenen kilometriä ennen Turkuja. Sitten hän oli etsinyt käsiinsä suomalaisen yhdysmiehensä. Tunnusmerkkinä oli povitaskusta töröttävä kokoon kääritty Hufvudstadsbladet-sanomalehti. Myöhemmin Neuvostoliitossa Leninillä oli tapana pitää povitaskusta esiin työntyvää Pravda-lehteä muistona tapahtumasta. Lehti mahtuikin paremmin povitaskuun kuin Hufvudstadsbladet. Pravda oli samanaikaisesti maailman sekä suurin että pienin lehti, laajalevikkisin ja kooltaan vähäisin. Totuus mahtui pieneen tilaan. Sitähän Pravda-sana merkitsee.

Vielä samana yönä outo vieras vietiin hevosella ohuen jään yli Paraisille. Kirjalassa miestä kestittiin kalalla, perunalla ja kinkulla. Jälkiruoaksi hänelle annettiin raparperikiisseliä. Vladimir-vieras ihasteli talon kirjahyllyä. Hänelle oli uutta, että maalaistalossa harrastettiin kirjallisuutta.

Lenin oli jo kerran aiemmin karkotettu Siperiaan. Silloin hän oli saanut matkustaa ensimmäisen luokan junanvaunussa ja saanut asua omassa mökissä äitinsä hellässä hoivassa. Nuoren aatelisherran työväen luokkaan kuuluvat aatetoverit oli sen sijaan lähetetty pakkotyöleirille karjavaunussa. Jos Lenin olisi joutunut kiinni toistamiseen, tsaari olisi tuskin päästänyt häntä enää yhtä helpolla.

Ei siis ihme, että Lenin oli valinnut Suomen ja nimenomaan Paraisen uuden vallankumouksen tyyssijaksi. Hänelle nimetty tyhjä huone Paraisten kotiseutumuseossa odotti asujaansa. Paraisten kulttuurilautakunta oli kaikesta päätellen sitkeästi uskonut Leninin toiseen tulemiseen.

Miksi ihmeessä Lenin oli tullut juuri hänen, Tarmon, luo? Niin, he olivat tavanneet kerran aikaisemmin. Muistiko Lenin tosiaan heidän hyvin lyhytaikaisen tapaamisensa?

Tarmo opiskeli silloin Tukholmassa ja säästäväinen kun oli, hänellä oli varaa ostaa vanha auto. Raihnainen kattoluukulla varustettu valkoinen Mersu oli kuitenkin aika hyvän näköinen. Tarmo ehdotti opiskelukaverilleen Torvaldille eli Torrelle pientä matkaa Moskovaan. Silloin automatkat Neuvostoliittoon olivat vielä harvinaisuuksia. Leningradissa muutamalla paikallisella työlläkin sattui olemaan asiaa Moskovaan. Mikäpä siinä! Kauniit matkaoppaat olivat tarpeen. Tähän maailman aikaan Moskovan tie oli vähän liikennöity. Joskus oli sentään jonoa, kun lehmälauma oli päättänyt käyttää samaa tietä. Valvontapisteiden kohdalla tyttöjen oli piilouduttava lattialle penkkien väliin.

Moskovaan tullessa tie muuttui kertaheitolla hyväkuntoiseksi ja mahdollottoman leveäksi. Suuret, raskasmieliset rakennukset reunustivat tietä. Pari kilometriä ennen Punaista toria Tarmo pyysi Torrea ajamaan hyvin hitaasti keskellä tietä. Tarmo nousi seisomaan ylös kattoluukusta. Muutkin autot näkivät parhaaksi hiljentää ja olla ohittamatta tärkeätä autoa. Jalkakäytävillä ihmiset pysähtyivät katsomaan valtiovierasta, joka hyväntahtoisesti heilutti kättään massoille.

Koltiaiset yöpyivät kaupungin leirintäalueella. Heidän ei tarvinnut olla huolissaan turvallisuudestaan. Koko yön valtion virkamies vartioi, että kaverukset saattoivat oluen jälkeen käydä kenenkään häiritsemättä yöllä teltan takana tyhjentymässä.

Seuraavana päivänä kaverukset aikoivat käydä Moskovan kuuluisassa baletissa. Siksi he pukeutuivat sen mukaisesti. Koska miehillä oli runsaasti aikaa, he päättivät käydä tervehtimässä Leniniä. Harmilista kyllä moni muu oli ajatellut samoin. Punaishalla torilla kiemurteleva käärmemäinen jono oli pitkä kuin nälkävuosi. Tarmo oli aina ollut allerginen jonottamiselle ja antoi heti periksi. Lenin saisi heidän puolestaan levätä rauhassa. Heppulit lähtivät sen sijaan seuraamaan mausoleumia ympäröivää aita. Ehkä he keksisivät jotain? Tarmo oli Leningradissa oppinut sanonnan: ”Siellä, missä on aita, on reikä.” Juuri silloin paikalle ajoi muutama musta auto ja samanaikaisesti kor-

Musoleumi on huumorin kyllästämä
ja tietotäyteinen kertomus pienestä
eläkeläisistä koostuvasta kyläyhteisöstä.
He taistelevat nousevia hintoja vastaan.
Siksi he perustavat IVVL:n,
Irti Verkosta Vapautusliikkeen.
Outo tapahtuma sekoittaa suunnitelmat.

*100 vuotta sitten tupsahti vaarallinen pakolainen
Paraisille. Paikalliset piilottivat hänet viranomaisilta.
100 vuotta myöhemmin sama mies pakeni uudelleen
ilmestyen taas samalle paikkakunnalle.
Kirjan päähenkilö, monitoimimies Tarmo, ottaa vieraan
vastaan. Pian Tarmo tajuaa olevansa vaarassa.
Kohta kaiken maailman agentit ahdistelisivat häntä.
Tarmon on keksittävä jotain.
Hänen vanhat veteraaniveljensä auttavat ystäväänsä
parhaansa mukaan.*

ISBN 978-952-80-0594-0

9 789528 005940 >